PETER DREHMANNS
Grafleggingen

GEDICHTEN

tekeningen Robbie Cornelissen

marmer

Peter Drehmanns

GRAFLEGGINGEN

Gedichten

Met tekeningen van Robbie Cornelissen

uitgeverij marmer

INHOUD

Van het kruis gehaald

Depositie (Immanuel) 13
Op borgtocht (Oscar Pistorius) 14
Buiten zicht (meneer A.A. de Bruijn) 15
Voortvluchtig (Francesco Nirta) 16
Graflegging modern (de vader van Ruben en Julian) 18
Slijm afstaan (de Utrechtse serieverkrachter) 19
No hesitation wounds (Elliott Smith) 20

In linnen gewikkeld

Transsubstantiatie 27
Buiklanding 28
Bermtoerisme 29
Opvoedkundig 30
Spiritueel 31
Sentimenteel 32
Nostalgisch 33
Hippisch 34
Met kracht van argumenten 35

De handen ten hemel

Exclamatief 41
Puberaal 42
Nostalgisch (Reprise) 43
Desertie 44
Verjaardag 45
Wake-upcall 1 46
Wake-upcall 2 47

Op de achtergrond de Schedelberg

Ramptoerisme 53
Weltanschauung 1 54
Weltanschauung 2 55
Positiespel 56
Braakland 57
Moment suprême 1 58

In rots geborgen

Topografisch 65
Pendeldienst 66
Ziezo 67
Uitkomst 68
Heimwee 69
Moment suprême 2 70
Diagnose 71

Daarna gingen ze naar huis

Aflaat 77
Roadmovie 78
Droesem 79
Fin de siècle 80
Poëtisch 81

Verantwoording 85

Van het kruis gehaald

DEPOSITIE (Immanuel)

door de wolken uit de hemel
gesmeten een brok halfmens
gespeend van schouderscharnieren
en andere valapparatuur

gesaneerd en ontzenuwd
wordt-ie weggegeven
serafijn zonder uitzettingspapieren

de stuipen op het lijf
gejaagd dwarrelt hij
in handen van vetvrije makelij

en wordt geluierd
en wordt leeggeschonken, meegetrokken

tot de volgende doorligwond
tot de volgende afgebroken nagel

OP BORGTOCHT (Oscar Pistorius)

Het sporenonderzoek heeft niets opgeleverd.
Op het tarmac zwijgen de krassen. Nergens nog.
De tussendeur herinnert zich niks meer. Niks

van alles wat hij op mij af vuurde, hij kende het
effect, de millimeters, de bloembladen
die zich in mijn vlees openden, hoelahoep.

Neem nou die loopgraven in zijn voorhoofd
de diepvrieshazen daar die dooienderwijs
prakkiseren tot er iets van een slotsom verschijnt
iets wat doorslag geeft
een pad door koude bossen
een moordkuil tussen zijn lippen

neem nou de kogel die mij klieft
een gangenstelsel aanlegt
waarin hij wellustig verdwaalt
op weg naar een standpunt een vluchtheuvel

neem nou mij en de maat en zeg
mij wie hij was
een doodkistenmaker een wereldleider
een angsthaas
een ijskonijn

BUITEN ZICHT (meneer A.A. de Bruijn)

De duisternis die al jarenlang op je ogen lag
de duistere nis waarin je nu gestrekt ligt
jij die in de loop van de tijd restletsel werd
ongezien met ogen van bekrast glas
onzichtbaar in wat je betastte.

Deze woorden die je afleggen, toedekken
wegdragen naar een buitengebied
daar waar de dingen geen dwangbevelen
meer uitvaardigen voor retina en cornea.

Voorgoed zoekgespeeld ben je bijna, nog
even nu een mens een man een lichaam
buiten bereik van de contactpersonen –
zij hadden de verkeerde nummers wellicht.

Wie je was wist je zelf misschien niet meer
een afgedrevene in eigen land
een onderduiker in slechte adem
een verstekeling in een moe bed – wie
zal het zeggen, getuigen ontbreken
een stille steen wacht op je.